

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 54/2024
27.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца „INFINCO“ доо Ниш, кога заступа пуномоћник Војкан Симић, адвокат у ..., против туженог, АА ПР ... из ..., кога заступа пуномоћник Милош Илић, адвокат у ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 1.098.244,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1522/23 од 12.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1522/23 од 12.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Нишу П 578/2021 од 13.12.2022. године, у ставу првом изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Привредног суда у Нишу. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете услед неоснованог пописа и пленидбе покретних ствари тужиоца исплати: износ од 81.744,00 динара на име исплаћених отпремнина за два запослена радника; износ од 471.544,25 динара на име ангажовања других привредних друштава ради обраде намештаја; износ од 36.000,00 динара на име трошкова ангажовања адвоката и износ од 143.824,18 динара на име измакле користи за три месеца обуставе рада тужиоца, све са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 03.08.2017. године до исплате. У ставу трећем изреке, одбијен је тужбени захтев за накнаду материјалне штете на име ангажовања других привредних друштава ради обраде намештаја, и то за разлику од досуђених 471.544,25 динара до тражених 566.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.133,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1522/23 од 12.10.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и делимично је одбијена жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу трећем и другом изреке у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете услед неоснованог пописа и пленидбе покретних ствари тужиоца исплати: износ од 81.744,00 динара на име исплаћених отпремнина за два запослена радника, износ од 471.544,25 динара на име ангажовања других привредних друштава ради обраде намештаја и износ од

12.000,00 динара, на име трошкова ангажовања адвоката све са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 03.08.2017. године до исплате. Преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, у делу којим је обавезан тужени да на име накнаде материјалне штете услед неоснованог пописа и пленидбе покретних ствари тужиоца исплати износ од 24.000,00 динара на име трошкова ангажовања адвоката и износ од 143.824,18 динара на име измакле користи за три месеца обуставе рада тужиоца, све са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 03.08.2017. године до исплате и у ставу четвртом изреке, и пресуђено тако да се одбија тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му, на име накнаде материјалне штете услед неоснованог пописа и пленидбе покретних ствари тужиоца, исплати износ од 24.000,00 динара на име трошкова ангажовања адвоката и износ од 143.824,18 динара на име измакле користи за три месеца обуставе рада тужиоца, све са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 03.08.2017. године до исплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде у преиначујућем делу, тужилац је изјавио благовремену ревизију са позивом на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у складу са чланом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23-др.закон), Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 03.08.2017. године, а вредност предмета спора износи 1.098.244,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац у ревизији није предложио да се о истој одлучује као изузетно дозвољеној у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизијски суд није испитивао испуњеност услова за одлучивање о ревизији из те законске одредбе. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда у побијаном делу преиначена одлуком другостепеног суда, имајући у виду да у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, а због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку на коју одредбу се ревидент позива.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић